

رحمة الله تفχص و تجسس بسیار نموده نا ۲۸ ملک عظیم القدر کثیر المفعه
که (بر) ۲۸ حروف تهجی مولکند از نسخ صحیح تصحیح نموده اند و خاطر
از غلط آن جمع فرموده و فقری به آن طریق دعوت کرده...»

این کتاب بیش از ۱۲۰ لوح و حدول حروفی و عددی دارد. متن
با خط شکسته نستعلیق و بعضی با نسخ است. بر حاشیه صفحات که با
خطی دیگر است - آنهم نه خوب - رباعیاتی آورده شده است که منسوب به
ابوسعید ابوالخیر است. از آنچه:

ای دلبر ما میباش بی دلبر ما	یکدلبر ما به از دوصد دلبر ما
نه دلبر ما نه دلبر اندربر ما؟	یا دلبر ما فرست یا دلبر ما

ابوسعید ابوالخیر

افعال بدم ز خلق پنهان میکن	دشوار جهان بر دلم آسان میکن
امروز خوش بدار فردا با من	آنچه از کرم تو میسرزد آن میکن
شاه شیخ ابواسحق آل مظفر	

گر در یمنی چو با منی پیش منی	من با تو چنانم ای نگار یمنی
خود در غلطمن که من توام یاتمنی	

ایرج اشار

چاپهای یک کلمه

برای فویدون آدمیت

"یک کلمه" نوشته میرزا یوسف خان مستشار الدوله از احرار و
روشن بینان عصر ناصری است (۱). این رساله، کوتاه‌ولی پر معنی نخستین بار
در همان عهد یعنی کمی پس از نگارش بطبع رسید. اما تاریخ دقیق طبع
آن را نمی‌دانیم. تحریر کتاب در پاریس به اتمام رسید زیرا مؤلف در
انتهای آن نوشته است "فی یوم جمعه بیستم شهر ذی‌قعده الحرام در

۶۷ ایشان پس خبر بد و ایشان را آنچه را که میکردند

تحقیق

فرمیها قدر نعمات و آیات خداوند را زیادتر از اهل شرق زمین میدانند

و عقایقی هم با دلکلام حقیقت فر جام دارند

و من ایانه اخْتِلَافِ الْكُسْتَنِكُمْ وَالْوَافِكُمْ

بجهة قدر شناسی نعمات خداوندیست که در فرمستان اکثر اهل اندوزکور و ایشان

اقلاً سه چهار زبان مختلف با دیگریند

در مشرق زمین اکرکسی بان خارجہ تخلّکم کند هزار ابراد با وارودی آورند

در کتابخانه‌ی پاریس و لندن پیش از پنجاه سال کتب دیده‌اند

فی يوم جمعیت سیم شهر ذی القعده الحرام در پرس خیر شدند

قدیم و در حق آن پسند نمایند بخوبی نهاده اند ... یا همچنانچه هزار و سه هشتاد و ماه دیگر در حق
عید اضطرافت غریب بخته هاین فوج پر از شر باز خانیم و ترشیم نهاده و خوش بختند ... و سپس
دیگران از خود روز مردم محبوب شدند در تاریخ از اراده سیده بیان و دشمن همانند بگفت این چیز برداشت و در مدد نمود
رقت زوال شهر و شکنجه زندگانی را غارت کرد و اطفال صفا و شیراز از ملادت مبتدا آن قدر نیز
ظالم و بدباق ترسان و لرزان که از این بعد قدر عجیب میت بمان معاشرت پدر بدن کو و هم باش این بدباق
... بعد تسبیه برادر وی شر صحبت شد اما آن دندان عجیب نیست ادم برادر خود عجیب بعد از حضرت مرزا جعفر
حصیه الحص تابوت نخواهد بدل از این خدیجه نیز تسبیه در حق پیر و ملیحه و لائمه علت از وقت خدا نیز میگذشت
غیر مصنف خود مترشیون نیست ... با مردم پروردش پیغامبربت دین عاجز و دیگر احترم شد
دیگر این طردد زاده محسر قدری بگران باصرت دیگر همچو قدر مترقب بگشیم نه ... دیگر طهانی همیشرا
بدان اجرای بجز خود را نیز ... باز نکست محمد در حیثیت خود که خود قدر بخوبی از این ایام
بگفت ای ران قبیل همیشیم و کوچه همیشیم از همین قدر میزد و این وقت خوششان را کن کریم آن چیز را
بدان این خبر پر از خود خود نیز ... دست شمارانه و نهضت نهاد دفع پاره برادر خود را که
دست آن باشد بگیرد دست هر دوی این دو برادران گلایه دوران را که ای از این دوی از خود چیزی نیز نهاد
از همین دفعه باعث نیافراغت بی روحی داشت که اراده و ملک پر از مرقوش ... و در حقیقت چه بزرگ نهضت
با از اینه بود زده دل باز نهاده بگفت خود بخوبی که خود این خبر را نیز نهاده بگفت نهاده خود را زان پر شکر که بدان
برادر خود نهاده و پرسیده بگفت که میشیت خود از برادر این خبر را به که مدار آنها میگذاشت و سخن و بیان این خبر را که میگذشت در تراویه
ملت و دیگر کوچه همیشیم بس برخاسته بگذرده بسته خود را خود و ملکی ... این در برابر کایان است بخوبی دل ان
و مظلوم را کیان چوکا کیان دل چاد کاد بیان در پارچه بگفت ای از کریم از فرماده هم خود برای کارهای زیرین میگذرد و یکه استدعا ران
لیسته از پروران و پروردان این نیز خود نیز است ... و هر چند دشمن رو بگذرد و دیگر همیکه میگذرد و یکه استدعا ران
آن خود را اسرار دینی کیان میگیرد شرح حال بگفت نمایم در موسم و مخصوصاً میگذرد و میگذرد و میگذرد

پاریس تحریر شد سنه ۱۲۸۷ . یا رحیم . . . "یارحیم" رقم کاتب نسخه است که قطعاً رحیم نام داشته است.

از "یک کلمه" سالها قبل نسخه‌ای به دست من افتاد که در انتهای آن میرزا یوسفخان به خط خود یادگاری نوشته و آن را به آقا میرزا محمد رئیس وزارت امور خارجه در تاریخ ۲ شهر شعبان ۱۲۸۸ اهداء کرده است. پس طبع یک کلمه قبل ازین تاریخ انجام شده است.

"یک کلمه" در عصر مشروطیت هم یکبار در تبریز به طبع رسید. این چاپ از حیث کاغذ و خط پستتر از چاپ نخستین است ولی از حیث اینکه تصویری از میرزا یوسفخان به قلم میرمصور دارد خالی از امتیازی نیست و مخصوصاً ازین لحظه هم که یک صفحه مطلب در احوال و صدمات مربوطه او دارد.

در بارهٔ این میرمصور نقاش خوشبختانه اطلاقی در دست است که آقای میرودود سید یونسی در مقدمهٔ "دیوان صائب بخط خود شاعر" (تبریز، ۱۳۵۷) مرقوم داشته‌اند:

"مرحوم سید حسین رسام پسر سید ابراهیم نقاش تبریزی معروف به میرمصور از استادان مسلم و مجھول‌القدر هنر نقاشی است که تحصیلات خود را در روسیهٔ تزاری، ایتالیا و فرانسه به میان رسانیده و ... مدتها در تبریز به سرمایهٔ خود هنرگذرهای بنام دارالصناعات مستظرفه، میرمصور بنا نهاد ...".

تاریخ چاپ این نسخه هم به توضیحی احتیاج دارد. زیرا تاریخ کتابت نسخه جمعه ۱۲ ذی‌عکده الحرام سنه ۱۳۲۴ (به خط نستعلیق نصرالله تبریزی) است ولی تاریخ نقاشی ۱۳۲۵ . اما از یادداشت انتهای نسخه که متعاقباً نقل می‌شود برمنی‌آید که نسخه در سال ۱۳۲۷ طبع شده است زیرا نوشته است: "برای آنکه بعد از مدت شانزده سال باز نامش زنده گشت" و چون در سال ۱۳۱۱ فوت او را نوشته است پس ۱۳۲۷ سال طبع است.

چاپ کنندهٔ این نسخه در حاشیهٔ انتهای آن نوشته است: "بقدر

150 61